

Ја, Бранислав Г. Ромчевић, Србин, Земунац, рођен сам задње нератне године Краљевине Југославије. Најраније детињство провео сам у избеглиштву у унутрашњости лепе Србије, а потоње и рано дечаштво и момчење у веселом граду Земуну – тад одавно делу престонице, Београда. Похађао Земунску гимназију, студирао англистику на Београдском универзитету; био војни преводилац (осам месеци, 1963/64) у Југословенском одреду при Снагама УН на Синају; одслужио војску, запослио се, те радио добар радни век као преводилац, комерцијалиста, и штошта друго, у српским и страним фирмама, претежно грађевинским, и то низ година у иностранству, а остатак у веселом граду Земуну. Живео, дуже или краће, у пет држава, посетио преко четрдесет земаља на свим насељеним континентима. Умировио се на самом крају века и миленијума, и започео своје тзв. златне године, као и интензиван рад на књижевном превођењу, поглавито класика енглеског језика. Досад сам створио замашан опус од четрдесетак превода, највећма капиталних дела – од Шекспира до Т. С. Елиота – и успут постао по обиму највећи српски – а вероватно и светски – преводилац Хермана Мелвила и Џозефа Конрада. Превођење волим, па претим, као Лоренс Стерн у писању, да ћу се – подрже ли вишње силе – њим бавити до краја живота. Наравно, вечно сам захвалан Биљани, својој супрузи, што се не диже против мог бављења том потпуно непробитачном занимацијом.